

Lenneke Westera

Kameel

weet het zeker

Met illustraties van
Peter-Paul Rauwerda

Lemniscaat Rotterdam

Van Lenneke Westera verschenen bij Lemniscaat:

Schaap en Geit

Vergeten

De muizen

Voor Ton, die me leerde niet te vragen hoe. - LW

© 2019 Lenneke Westera

Omslag en illustraties: © Peter-Paul Rauwerda 2019

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2019

ISBN 978 90 477 0977 0

NUR 282

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:

www.lemniscaat.nl

Kameel wordt wakker.

Hij knippert met zijn ogen. Tegen de zon. En tegen het stof.

Nodig is het niet. Er is geen zon. Er is geen stof.

Loom hijst Kameel zich op zijn hoge benen. Hij voelt geen warm zand onder zijn voeten, zoals anders. Onder zijn hoeven is het hard. En koud.

Kameel kijkt naar de grond. Die is lichtgrijs en ruw. Zo'n grond heeft hij nog nooit gezien. Er is niet veel moois aan.

Langzaam tilt Kameel zijn hoofd op. Hij kijkt om zich heen. Waar is zijn familie? Waar zijn de meelzakken? De tapijten? Waarom ligt Kétji niet tegen hem aan? En waar zijn de andere geiten? De mensen ziet Kameel ook nergens. Wel ziet hij een boompje. Klein, en zo goed als kaal.

Waar ben ik? vraagt Kameel zich af. Waarom ben ik niet thuis? In de hete woestijn? Waar is de zon? In Kameels buik trekt iets zich samen. Waarom sjok ik niet door het hete zand met drie kinderen op mijn rug?

Koude lucht waait door Kameels vacht. Hij rilt. Zijn adem zit vast in zijn keel.

Kameel laat zijn hoofd hangen. Hij staart naar de harde, grijze grond. Om zich heen ziet hij hekken. Hoge hekken van dik gaas. Erboven hangen zware wolken. Somber pakken ze zich samen.

Kameel weet het zeker: hij is ongelukkig.

Kameel verzet een paar benen. Het maakt een vreemd geluid op de harde, stugge grond.

Honger heeft Kameel niet, maar hij loopt toch naar het boompje. Er zitten drie blaadjes aan. Hij eet ze op. Ze smaken naar niks.

Achter de hekken ziet Kameel struiken. Volle, helgroene struiken. Ze hebben volop blad. Maar Kameel kan er niet bij. De hekken zijn te hoog.

Boven zijn hoofd fladdert een vogel. Kameel kijkt hem na.

Dan ziet hij schuin achter zich een muur. En brede, witte muur. Er liggen drie kamelen tegenaan.

Kameel kent ze niet. Hij heeft ze nooit eerder gezien. Ze zijn wat kalig, en een beetje grauw van kleur. Ze liggen te kauwen.

Kameel loopt op ze af.

De drie kamelen zien hem aankomen. Ze vertrekken geen spier. Ze kijken langs hem heen. Ze smakken en kwijlen.

Vlak voor de kamelen blijft Kameel stilstaan. 'Ik weet niet waar ik ben,' zegt hij. Zijn stem klinkt dapper.

De grootste kameel kijkt Kameel aan. 'Wij ook niet,' zegt de grote kameel. 'Maar wat maakt het uit.'

Kameels ruggengraat verstijft.

De grote kameel slikt zijn hap door, en staart in het niets.

'Het maakt uit,' zegt Kameel, nogal kleintjes.

De drie liggende kamelen horen hem niet.

Kameel beweegt zijn hoofd dichterbij hen toe. 'Ik vind het hier niet leuk,' zegt hij, zacht maar duidelijk.

'Wat maakt het uit,' zegt de middelste kameel. Traag schuurt hij met zijn kop langs de muur.

'Het maakt uit!' roept Kameel.

De drie kauwende kamelen draaien hun koppen weg.

Het prikt achter Kameels ogen. 'Ik wil hier weg,' zegt hij met zijn mond vlak bij de oren van de derde kameel.

'Dat gaat niet,' zegt de derde kameel, en hij sluit zijn ogen en legt zijn kop op de harde grond.

Kameel krijgt het koud. Verschrikkelijk koud.

Alle vier zijn benen bibberen. Er schiet een schok door zijn bulten.

Hij denkt aan thuis. Aan de kudde. En de tenten. De waterkruiken, en de graasplekken.

Kameel voelt zich alleen. Afschuwelijk alleen.

Het begint te schemeren. Miezerragen daalt neer op Kameels vacht.

Rillend loopt Kameel weg bij de drie kamelen.

In de buurt van het hek vindt hij een zanderig stukje grond. Daar gaat hij liggen. Hij past er maar net op. Hij duwt zijn hoofd in de vacht van zijn schouder.

De maan schijnt flets door de wolken. De grond en de boom staren Kameel aan. De hekken en de muur komen zwijgend op hem af.

Kameel doet zijn ogen dicht. Hij doet ze zo dicht mogelijk.

Tranen rollen over zijn vacht, en verdwijnen tussen zijn pluizige haren.

Om hem heen is het stil.

De dierentuin is gehuld in een donkere rust. Een heel andere rust dan die in de woestijn. Daar is de rust warm. Vol van tevredenheid. En beloftes voor morgen.

Hier zijn geen beloftes.

Nog even opent Kameel zijn ogen tot spleetjes. Hij doet ze gauw weer dicht. Zijn hoofd is moe en zwaar. Onder de flauwe maan valt hij in slaap.

Er klinken harde geluiden. Er is geloop en geroep. Verwilderd kijkt Kameel om zich heen.

Door een deur in de muur stapt een mens. Hij komt op Kameel af. Hij ziet er vreemd uit. Er zit geen doek om zijn hoofd, en zijn benen zijn bloot.

Hij zegt: 'Zo, nieuweling, hier is je ontbijt.'

Kameels ogen worden groot. Wat is een nieuweling? En wat krijgt hij voor ontbijt?

De man giet een bergje korrels uit een emmer, vlak voor Kameel op de grond. Kameel deinst wat achteruit, en kijkt er verbaasd naar. Zulke korrels kent hij niet. Kameel snuffelt eraan. Ze ruiken best lekker.

'Eet smakelijk,' zegt de man zonder hoofddoek. En hij beent weg.

Kameel duwt zijn lippen in de korrels en proeft er voorzichtig van. Ze smaken vrij goed, maar Kameel zou liever dadels hebben.

Kameel eet het bergje korrels bijna helemaal op.

Dan komt hij overeind, en rekt zijn benen eens flink uit.

Hij tuurt om zich heen. Hekken. Een stenen grond. Hier en daar wat keien. Eén boompje. En drie dotten zand.

Het wordt tijd om naar huis te gaan, denkt Kameel. Hij schudt zijn hoofd uit en stapt een klein rondje.

Welke kant moet hij op? Waar is de woestijn? Kameel heeft geen flauw idee. Maar zijn benen beginnen te lopen. Zijn benen willen lopen. Heel veel kilometers lopen. Dat doen ze bijna altijd. Vaak uren op een dag.

Kameel zoekt het eind van het hek. Daar wil hij dan voorbij. Zodat hij naar huis kan.

Kameel draaft langs het hek.

Erachter ziet hij een heleboel mensen. Ook al mensen zonder hoofddoeken. Ze dragen geen lange jurken. Ze hebben korte broeken en krappe t-shirts aan. Het ziet er vreemd uit, nogal blotig.

Kameel loopt met verende tred. Hij blijft lopen en lopen. Maar het eind van het hek komt niet in zicht.

Kameel komt bij de witte muur. De drie half kale kamelen staan ernaast en kijken met doffe ogen voor zich uit.

Misschien willen ze meelopen. Om het eind van het hek te zoeken. Dan kunnen ze met Kameel mee, naar de warme woestijn. Naar de schalen vol dadels, naar de mensen met hoofddoeken.

Ja, ze mogen wel mee. Om de spullen van de mensen te dragen. De potten en de pannen. De kleren en de matrassen. De doeken met belletjes die klingelen in de hete woestijnwind.

Kameel stapt op de drie kamelen af. 'Ik zoek het eind van het hek. Want ik ga naar huis.'

Mat kijken de drie kamelen Kameel aan. 'Er is geen eind aan het hek. Het hek loopt rondom dit verblijf,' zegt de middelste kameel.

Kameel trekt een verbaasd gezicht. 'Wat onhandig,' zegt hij. 'Vooral als je naar huis wilt.'

De drie kamelen blijven Kameel aankijken. Ze zwijgen.

'Mijn benen willen lopen. En zelf wil ik naar huis,' zegt Kameel.

De kamelen zeggen niks terug.

'Jullie mogen wel mee. Maar hoe komen we aan de andere kant van het hek?' Kameels ogen kijken vragend, en wachten op een goed en slim antwoord. Maar er komt geen antwoord.

Er komt geen woord.

De dag is al half voorbij.

Kameel heeft alleen maar heen en weer geslenterd. Langs het hek en de muur. Langs de boom en de keien. En soms even door het zand. Maar daar was hij steeds in twee stappen doorheen.

Op de bank achter het hek ziet Kameel een jongetje zitten. Kameel zag hem vanmorgen voor het eerst. Vanmorgen vroeg, toen hij het eind van het hek nog zocht.

Het jongetje heet Vos. Dat staat op zijn t-shirt. Vos zit in zijn eentje op de bank. Al uren. Hij kijkt naar de kamelen. Dus ook naar Kameel. Hij zwaait wat met zijn benen en eet een banaan. Hij neemt kleine happen.

Kameel kijkt naar de bananenschil. Die bungelt over Vos' hand. Bananenschillen zijn lekker. Bijna net zo lekker als dadels. Kameel stopt met lopen, zonder dat hij het zelf merkt. Hij staart naar de bananenschil. Kon hij die maar voorzichtig uit Vos' hand pakken. En opeten. Als lunch.

Maar het hek staat in de weg. Heel erg in de weg.

Kameel slaakt een diepe zucht. Zijn hoofd hangt tussen zijn knieën.

Vos heeft zijn banaan op. De schil legt hij naast zich op de bank.

Vos' ogen staan droevig. Opeens ziet Kameel het. Zulke droevige ogen heeft Kameel nog nooit gezien.

Dan kijkt Vos Kameel aan. Heel diep en heel lang. Binnen in Kameel smelt iets weg. Maar Kameel weet niet wat.

Er suist iets over het hek. Het landt voor Kameels voeten. Het is de bananenschil. Kameel ruikt de zoete geur.

Vos gaat vlak voor het hek staan. Hij kijkt Kameel nog steeds aan.

Kameel kijkt terug naar Vos. Dan kijkt hij naar de bananenschil op de grond. En weer naar Vos.

'Eet maar op...' hoort Kameel zachtjes.

'Eet maar op...' zegt Vos nog een keer, met zijn mond haast tegen het hek.

Kameel hapt de bananenschil op. Hij is verrukkelijk!

Vos lacht, zijn ogen glimmen. De droefheid is weg. 'Morgen neem ik weer iets voor je mee,' fluistert hij door het gaas. Dan loopt hij weg.

Kameel kijkt hem na. Hij kan Vos nog heel lang zien.

De avond valt. De maan werpt een zacht licht op de grijzige grond.

Kameel ligt op een zandhoop. Hij ligt lekker.

Verderop, bij de muur, liggen de drie andere kamelen. Ze knabbelen aan wat droge takken. Die heeft de man met de blote benen vanmiddag neergelegd.

Kameel hoeft niet zo nodig aan een tak te knabbelen. Hij heeft net zijn bananenschil herkauwd. De smaak daarvan wil hij zo lang mogelijk in zijn mond houden.

Met een vredige blik tuurt Kameel door het hek. Er lopen geen mensen meer aan de andere kant, op het pad met de struiken erlangs. En er zit niemand op de bank.

De bank van Vos. Vos met de banaan. En de droevige ogen. De ogen die zo mooi glinsterden, toen Kameel de bananenschil opat.

Kameel ademt diep uit.

Opeens staat een van de andere kamelen naast hem. De kleinste. Hij heeft een kromme tak in zijn bek.

‘Hallo,’ zegt Kameel.

De kleine kameel laat de tak vallen, vlak voor Kameels knieën. ‘Misschien wil je ook iets te knabbelen,’ zegt hij. ‘Het doodt de tijd.’

Kameel kijkt verwaasd op. ‘Ik wil de tijd niet doden,’ zegt hij.

‘Wat je wilt,’ zegt de kameel, en hij sjokt terug naar de anderen.

‘Maar toch bedankt!’ roept Kameel hem wat schor na.

Kameel likt zijn lippen af. Hij proeft nog volop bananenschil. Hij strekt zijn hals en legt zijn hoofd op zijn voorbenen. Morgen komt Vos weer. En dan neemt hij iets mee.

Kameels ogen glijden dicht.

Het maanlicht kleurt zijn vacht zachtbruin. Er heerst stilte alom.

Kameel droomt een mooie droom. Over Vos. En over peren, en sappig gras.